

νέαν. — Ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὰς παρακλήσεις, τὰ παράπονα, τὴν διαταγὴν τῆς μητρός αὐτῆς, ἐὰν σκεφθῶμεν ὅτι, διὰ τοῦ μέσου τούτου ἡ Πεπίτα ἤλπιζεν εἰς μὲν τὴν μητέρα νὰ παρασκευάσῃ γῆρας ἀφροντι, τὸν δὲ ἀδελφὸν νὰ ἀπαλλάξῃ τῆς ἀτιμίας—εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀνομολογήσωμεν, ὅτι ἡ κατηγορία παρέχει ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις. Ἄλλως τε, πῶς νὰ εἰσδύσῃ τις εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας, εἰς τὸ βάθος τοῦ νοῦ νεανίδος, τὰ πάντα ἴσως ἀγνωσύσης καὶ νὰ γνωρίσῃ τις ποίαν ἐσχματίσεν ἰδέαν περὶ τοῦ γάμου; Ἴσως ἐσκέφθη ὅτι, ὑπανδρευομένη μετὰ τοῦ γέροντος ἐκείνου ἀφίερει τὸν βίον αὐτῆς, ἵνα τὸν περιποιητῇ, νὰ γείνῃ νοσοκόμος αὐτοῦ, νὰ ἡδύνῃ τὰ τελευταῖα τοῦ βίου του ἔτη, νὰ μὴ τὸν ἀφίση μόνον καὶ περικυκλούμενον ὑπὸ ἀσθενειῶν, εἰς χεῖρας ξένας νὰ φωτίσῃ, τέλος, καὶ χρυσώσῃ τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἡμέρας διὰ τῶν φωτοβόλων καὶ ἡδῶν ἀκτίνων τῆς καλλονῆς καὶ τῆς νεότητός της, ὡς ἄγγελος λαβὼν ἀνθρωπίνην μορφήν.

Ἐὰν ἡ νεανὺς ἐσκέφθη πάντα ταῦτα, ἡ καὶ μέρος μόνον αὐτῶν καὶ ἐν τῇ ἀθωότητι αὐτῆς, δὲν εἰσέδυσε καὶ εἰς ἄλλα μυστήρια, μένει ἀκέραιον τὸ ἐνῆρτον τῆς διαγωγῆς αὐτῆς.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη ὅμως—ἀφίνω δὲ κατὰ μέρος τὰς ψυχολογικὰς ταύτας παρατηρήσεις, ἐφ' ὧν οὐδὲν ἔχω δικαίωμα, ἅτε μὴ γνωρίζω τὴν Πεπίταν—βέβαιον εἶνε ὅτι ἔζησαν ἐν ἀρχῇ εἰρήνῃ μετὰ τοῦ γέροντος ἐπὶ τρία ὀλόκληρα ἔτη, ὅτι ὁ γέροντος ἐφαίνετο εὐδαιμονέστερος παρὰ ποτε, ὅτι τὸν περιποιεῖτο μετὰ θαυμαστῆς ἀφοσιώσεως καὶ ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν καὶ πολυώδυνον ἀσθενειάν του ἠγρύπνησεν ἐπ' αὐτοῦ μετ' ἀκαμάτου καὶ τρυφερᾶς ἀγάπης, ἔως ὅτου ὁ γέροντος ἐξέπνευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἐγκαταλιπὼν αὐτὴν κληρονόμον μεγάλῃς περιουσίας.

Καίτοι ἀπολέσασα τὴν μὲν μητέρα πρὸ δύο ἡδὴ ἔτων, τὸν δὲ σύζυγον πρὸ ἔτους καὶ ἡμίσεος, ἡ Πεπίτα τηρεῖ εἰσέτι τὸ πένθος τῆς χηρείας. Ἡ μετριότης, ὁ μονήρης βίος καὶ ἡ μελαγχολία αὐτῆς εἶνε τοιαῦτα, ὥστε πᾶς τις δύναται νὰ σκεφθῇ ὅτι κλαίει τὸν θάνατον τοῦ συζύγου αὐτῆς, ὡσεὶ ἦτο ὠρχιός τις καὶ σφριγῶν νεανίας. Τινὲς ἴσως νομίζουσιν, ὅτι ἡ ὑπερηφάνεια τῆς Πεπίτας καὶ ἡ συνκίσθησις τῶν ἡκίστα ποιητικῶν μέσων, δι' ὧν ἐγένετο πλουσία, τύπτουσι τὴν συνείδησιν αὐτῆς καὶ ὅτι, αἰσχυνομένη ἑαυτὴν καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ζητεῖ ἐν τῇ αὐστηρότητι καὶ τῇ ἀπομονώσει παρηγορίαν καὶ βάλσαμον διὰ τὴν πληγὴν τῆς καρδίας της.

Ἐνταῦθα, ὡς καὶ πανταχοῦ, οἱ ἄνθρωποι ὑπερχαλῶσι τὰ χρήματα. Καί, λέγων πανταχοῦ, ἴσως σφάλω. Ἐν ταῖς πολυπληθεῖσι πόλεσιν, ἐν τοῖς μεγάλαις τοῦ πολιτισμοῦ κέντροις, ὑπάρχουσιν ἄλλαι διακρίσεις, ἃς ἀγαπᾷ τις ὅσον καὶ τὰ χρήματα, ἡ καὶ ἔτι πλέον, διότι ἀνοίγουσι τὴν ὁδὸν καὶ παρέχουσι πίστιν καὶ ὑπόληψιν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐν τοῖς μικροῖς ὁμως χωρίοις, ὅπου δὲν ἐκτιμῶνται καὶ ἴ-

σως δὲν ἐννοοῦνται οὔτε ἡ φιλολογικὴ ἡ ἐπιστημονικὴ δόξα, οὔτε τὸ εὐγενὲς τῆς ἀνατροφῆς καὶ τὸ εὐπροσέγορον καὶ τὸ κομψὸν τῶν τρόπων, δὲν ὑπάρχει ἄλλο τεκμήριον τοῦ κοινωνικοῦ βαθμοῦ ἢ τὸ ἔχειν χρήματα ἢ ἄλλο τι ὅμοιον.

Ἡ Πεπίτα, λοιπὸν, οὕσα πλουσία καὶ ὠραία, μεταχειριζομένη δὲ καλῶς τὰ πλούτη της, ὡς πάντες ἀνομολογοῦσι, χαίρει γενικῆς ὑπολήψεως καὶ σεβασμοῦ. Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου καὶ ἐκ πάντων τῶν γειτόνων πόλεων ἐζήτησαν τὴν χεῖρά της οἱ καλλίτεροι καὶ πλουσιώτεροι νέοι. Φαίνεται ὅμως, ὅτι τοὺς ἀπορρίπτει πάντας μετ' ἀκρας γλυκύτητος, προσπαθοῦσα ὅπως μὴ ἀποκτήσῃ ἐχθροὺς καὶ πάντες ὑποθέτουσιν ὅτι ἀπεφάσισε νὰ ἀφιερῶσιν τὸν βίον αὐτῆς εἰς ἔργα θρησκευτικῆς εὐσεβείας καὶ εὐσπλαγχνίας.

Ὁ πατὴρ μου, ὡς διατείνονται, δὲν ἔλαχε καλλιτέρας τύχης τῶν λοιπῶν μνηστήρων· ἀλλ' ἡ Πεπίτα ἀκολουθοῦσα τὴν παροιμίαν, ὅτι «ἡ εὐγένεια εἶναι πάντοτε εὐγένεια», φιλοτιμεῖται νὰ δείξῃ αὐτῷ τὴν εἰλικρινεστέραν καὶ τὴν μᾶλλον ἀφιλοκερδῆ φιλίαν, περιβάλλουσα αὐτὸν διὰ μυρίων περιποιήσεων, ὁσάκις δὲ ὁ πατὴρ μου προσπαθεῖ νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ ἔρωτος, τὸν ἀνακαλεῖ εἰς τὴν θέσιν του διὰ ἡδυτάτης ὁμιλίας, ἀναμιμνήσκουσα αὐτῷ τὰς νεανικὰς του παρεκτροπὰς καὶ προσπαθοῦσα νὰ τῷ ἀποδείξῃ τὸ μάταιον τῶν κοσμικῶν ἡδονῶν.

Σὺς ὁμολογῶ, ὅτι ἀρχίζω νὰ γίνωμαι περίεργος καὶ ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω τὴν γυναῖκα αὐτὴν, τοσαῦτα ἀκούων περὶ αὐτῆς λεγόμενα. Δὲν πιστεύω ὅτι ἡ περιέργειά μου στερεῖται δικαιολογήσεως, ἡ ἔχει τι τὸ μάταιον ἢ ἀμαρτωλόν. Καὶ ἐγὼ συμφωνῶ μετὰ τῆς Πεπίτας καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ ὅπως ὁ πατὴρ μου, ἐν τῇ προβεβηκυῖα αὐτοῦ ἡλικίᾳ, ἀρχίσῃ φρονιμώτερον βίον, λησμονῶν τὰ τρικυμιώδη πάθη τῆς νεότητός του, καὶ φθάσῃ εἰς ἡσυχον, εὐτυχὲς καὶ σεβαστὸν γῆρας. Εἰς ἐν καὶ μόνον δὲν συμφωνῶ μετὰ τῆς Πεπίτας: πέποιθα ὅτι ὁ πατὴρ μου θὰ κατόρθωνε τὸ τοιοῦτον, οὐχὶ μένων ἀγκυρὸς καὶ μόνος, ἀλλὰ νυμφευόμενος μετὰ γυναικὸς τινος ἀγαθῆς, ἀξίας καὶ ἀγαπώσης αὐτόν. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω τὴν Πεπίταν καὶ νὰ ἴδω ἐὰν δύναται αὐτὴ νὰ ἦναι ἡ γυνὴ αὐτῆς, ἡδὴ δὲ καὶ μετὰ δυσχερεστεῖ—ἐξ οἰκογενειακῆς ἴσως ὑπερηφανεῖας τῆς ὁποίας, ἐὰν εἶναι ἐλάττωμα, θέλω ν' ἀπαλλαγῶ—ἡ ἀρνησις, ἔστω καὶ εὐγενῶς γενομένη, τῆς νεαρᾶς χήρας.

[Ἐπεταὶ συνέχεια.] ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Λιήγημα

[Συνέχεια.]

Οἱ ἐφαρμόζοντες στατιστικὴν εἰς πάντα, εὖρον ὅτι τὰ συνοικέσια τῶν ναυτι-

κῶν εἶναι συνήθως τὰ εὐτυχέστερα. Τοῦτο δὲ μυριοτρόπως ἐξηγεῖται. Πρῶτον ἡ ποιότης τοῦ ἐπαγγέλματος περιβάλλει δι' αἰγλης τὸν ἀπόντα καὶ τὸν καθιστὰ παντὸς ἄλλου ἀνώτερον· ἔπειτα εἶναι τόσον εὐκολον τὸ νὰ ἀπατήσῃ τὸν σύζυγον τῆς γυνὴς ναυτικοῦ, ὥστε οὐδεμίαν πλέον ἡδονὴν ὑπάρχει ἐν ἀπάτῃ, ἄνευ φόβων καὶ συγκινήσεων.

Προπάντων δὲ αὐτὸς οὗτος ὁ χωρισμὸς αὐξάνει τὸν ἔρωτά των, διότι μακρόθεν ἡ πεζότης τῆς ζωῆς καὶ αἱ χυδαιότητες, αἱ παραβλάπτουσαι τὸν ἔρωτα, ἀφανίζονται, ἀφίνουσαι νὰ ἀναφανῇ μόνον ἁρμονικόν τι σύνολον ἐλκυὸν ὡς ἰδεῶδες.

Ὁ ἔρως, ὡς ἡ ὠραιότης εἰκόνας αὐξάνει ἐκ τῆς ἀποστάσεως, παρὰ δὲ τοῖς ναυτικοῖς, ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ συζύγου πρὶν ἔτι φθάσῃ ἡ ἀπογοήτευσις ἐπέρχεται ἡ ἀναχώρησις του, ἐπαναφέρουσα τοὺς ρεμβασμούς. Ἴσως τὸ μυστήριον τῆς διηνεκοῦς σελήνης τοῦ μέλιτος εὐρίσκεται ἐν τῇ ὑπάρξει ταύτῃ τῶν ἀφίξεων καὶ ἀναχωρήσεων, τῶν μειδιαμάτων καὶ τῶν δακρύων.

Ἀληθῶς πόσα δάκρυα, πόσαι θλίψεις!

Πλὴν μήπως πάντα δὲν ἐξαγοράζονται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ; ἡ ἐπ' ἀνδοξία διὰ τῆς ἀπουσίας, ὁ ἔρως διὰ τῶν θυσιῶν;

Ἡ Χριστίνα διηγήθη τὰ πάντα εἰς τὴν φίλην της, τὴν ἀκατάληπτον παρθένην της, τὴν ἐπὶ στιγμὴν ὀλεθρίαν λήθην της καὶ τὰς τρομεράς της συνεπειάς, αὕτη δὲ ἤκουσε τὰ πάντα μὴ ἀφίσσασα νὰ ἀναφανῇ οἱ φόβοι καὶ ἡ φρίκη της.

Εἶναι λοιπὸν ἀληθὲς ὅτι δύναται τις νὰ ἀπατήσῃ ἀγαπώμενον σύζυγον χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ τὸν ἀγαπᾷ;

Ἀλλὰ πόσον ἄθλια πλάσματα ἠθέλαμεν εἶσθαι τότε, ἐὰν δὲν ἡδυνάμεθα νὰ ἀντιστῶμεν εἰς παραφορὰν τινὰ τῶν αἰσθησέων, ἔχοντες μάστιγα ἐν τῇ καρδίᾳ ὡς αἰγίδα τὸν ἔρωτα!

Ὑπάρχει ἔρα γε στιγμιαία μέθη, διαβατικὴ παραφορὰ εἰς ἣν ὑπέικουμεν, ἀκουσίως, χωρὶς νὰ εἴμεθα ὑπεύθυνοι;

Ὁχι, δὲν εἶναι δυνατόν! διότι τί ἤθελεν εἶσθαι τότε ἡ ἀρετὴ;

Διάθεσις, διάθεσις πάντοτε;

Ὁχι, ἀπῆντα καὶ πάλιν ἡ συνείδησις τῆς Μαρίας.

Ἀνεγνώριζεν ὅμως ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι δυσκολωτέρα διὰ τοὺς μὲν ἢ διὰ τοὺς δέ, ἐπειδὴ δὲ ἡ μετάνοια προκαλεῖ τὴν συγχώρησιν εἶχε μεταλειφθῇ ὑπὸ ἀπείρου οἴκτου διὰ τὴν πτωχὴν φίλην της, ἥς ἐμάντευσε τὰς βασάνους.

Πλὴν ἐπειδὴ οὐδεὶς δύναται νὰ διορθώσῃ τὸ παρελθόν, νῦν ἐνώπιον τῆς φοβερᾶς πραγματικότητος ἐν μόνον ἔπρεπε νὰ ἐκπληρώσῃ—τὸ καθήκον της. Καὶ καθήκον της ἦτο τὸ νὰ ψευσθῇ, διότι εἰς τινὰς περιστάσεις τὸ σιωπᾶν εἶναι ψεῦδος.

—Ναί, θὰ ἀναχωρήσω, καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ τοῦτο, ἔλεγεν ἡ Χριστίνα, ἀλλ' ὅμως φοβοῦμαι μὴ προδοθῶ, τόσον τὸ μυστικὸν τοῦτο μὲ πνίγει καὶ μὲ ἀναγκάζει νὰ περιφρονῶ ἑαυτήν. Ἐλθέ μαζύ μου... διὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦλάχιστον...

ή παρουσία σου θέλει με ένδυναμωση...

— Έστω, θά σε συνοδεύσω, φίλη μου. Κατά την προσεχῆ του ἀφίξιν, μετὰ πέντε μῆνας, ὁ σύζυγός μου θέλει διαμείνει εἰς Βρέστην, ὅθεν θέλω προφασισθῆ ὅτι ζητῶ οἰκίαν... λοιπὸν ἀπόψε τηλεγράφησε.

Ἡ Χριστίνα ἀντέταξεν ὅτι ἦτο ἀργά, ὅτι τὸ τηλεγράφημα τὴν νύκτα ἠδύνατο νὰ τὸν τρομάξῃ καὶ τοῦτου ἕνεκα συνεφώνησαν νὰ τηλεγραφήσωσι τὴν ἐπαύριον λίαν πρῶν.

Ἀμέσως δὲ ἤρχισαν νὰ ἐτοιμάζωσι τὰ κιβώτια τῶν.

Ἡ σκέψις περὶ τῶν πραγμάτων, ἅτινα θὰ ἐλάμβανον μεθ' ἐκυτῶν, καὶ αἱ ἐτοιμασίαι αὐταὶ τοῦ ταξειδίου ἀπησχόλησαν ἐπὶ μικρὸν τὰς δύο γυναῖκας, αἵτινες ἔτρεχον τῇδε κακεῖσε, δίδουσι διαταγὰς, κενοῦσαι τοὺς σύρτας, σχεδὸν μὴ ἐνθυμούμεναι πλέον...

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τέλος κατεκλίθησαν.

Ἡ Μαρία μὴ θέλουσα νὰ ἀφίση μόνην τὴν φίλην τῆς διέταξε νὰ στήσωσι νέαν κλίνην δι' αὐτὴν ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνης, ἡ δὲ κόπως δὲν ἐβράδυνε νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ἡ Χριστίνα τοὺς ὀφθαλμούς ἔχουσα κεκλεισμένους, ὅπως προκαλέσῃ τὸν ὕπνον, ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος ἐν τῇ ἐκουσίᾳ καὶ ὕπνῳ ὁμοιάζουσῃ ἀκίνησίᾳ ἐκείνῃ, ἥτις κατὰ πᾶσαν στιγμὴν προδίδεται ὑπὸ νευρικοῦ σκιρτήματος ἰσχυροτέρου τῆς θελήσεως.

Ἄλλ' αἶφνης ἀποτόμως ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης.

Καὶ ἔχουσα ὀπισθεν ἐρριμμένους τοὺς βραχίονας, τὰς χεῖρας συνεσπασμένας καὶ κατασχιζούσας τὰς σινδόνας, τὸν λαϊμὸν προτεταμένον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς πεπλανημένους, ἤκουεν ἀόριστον καὶ μυστηριώδη κρότον, ὅστις τὴν ἔκαμε νὰ φρίττῃ.

Ἄλλ' οὐδὲν τρομερὸν συνέβαινε.

Τὸν κρότον τοῦτον ἀπετέλει ὁ τριγμὸς τῶν ἐν τῇ θερμάστρᾳ καταναλισκομένων ξύλων, ἡ ἐργασία τῶν μυρμηκῶν καὶ ὁ συριγμὸς τοῦ ἀνέμου ὁμοιάζων πρὸς πενθίμους οἰμωγὰς. Οὐδὲν ἦτο.

Καθησυχάσασα τότε ἔρριψε ἡσυχώτερον βλέμμα περὶ αὐτῆς καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας παρετήρησε τὴν Μαρίαν Σεγιέρου ἡσύχως ὑπνώτουσαν· ἐλαφρὰ πνοὴ γόλφου δέσσειε τὸ στήθος της καὶ ἐπὶ τοῦ γαληνιαίου προσώπου της ἀντανεχάτο ἡ καθαρότης τῆς ψυχῆς της.

«Πόσον εἶναι εὐτυχής», ἐσκέφθη, καὶ πικρὸν μειδίαμα ἐρρυτίδωσε τὰ ἄκρα τῶν χειλέων της. Εἶτα δὲ ἀποστρέψασα τοὺς ὀφθαλμούς τοὺς ἐβύθισεν ἀπροσέκτως εἰς τὸ ἡμίφως τοῦ δωματίου της· ἦδη ἀκίνητος ἐκ νέου, ἐφαίνετο ὅτι συνεκέντρου ὅλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς της ὅπως σκεφθῇ.

Πράγματι ἐζήτει ἀπάντησιν εἰς τὰς μὴ ἐγκαταλιπούσας αὐτὴν σκέψεις.

Πλὴν φεῦ! ἐνώπιόν της μόνον τὸ ἀνεπανόρθωτον, τὸ φρικῶδες ἀνεπανόρθωτον, ἐβλεπεν· οὐδεμία ὁδὸς πρὸ αὐτῆς ὑπῆρχεν,

οὐδὲν, οὐδὲν, σκόπη μόνον καὶ τὸ ἄκρον ὁδοῦ ἀποτόμως διακοπτομένης.

Ἀληθῶς οὐδὲν ἄρα γε;

Πρὸ μικροῦ παρετήρει ἀντικείμενόν τι πρὸ αὐτῆς, μικρὰν τινα φιάλην, ἀφ' ἧς ὡς ἐκ μαγνητισμοῦ, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποστρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Παρετήρει τὸ φιαλίδιον τοῦ Λαυδάνου!

Καὶ ἡ ἰδίᾳ ἐτρόμαξεν ἐννοήσασα ποῦ ἔφθασαν αἱ σκέψεις της, ἐνῶ φρίκη διέτρεχε τὸ σῶμά της. Ἐκλείσε πρὸς στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς ἤνοιξεν ἐκ νέου καὶ ἐξηκολούθησε παρατηροῦσα τὸ φιαλίδιον ἐκεῖνο, ὅπερ τὸν ἐβάσκανε μικρὸν κατὰ μικρὸν.

Ἦδη ἐπεθύμει νὰ τὸ λάβῃ...

Ἡ Μαρία Σεγιέρου ἐκοιμάτο πάντοτε.

Ἡ Χριστίνα, ἐξέτεινε τὴν χεῖρά της, ἡσύχως λαμβάνουσα μυριάς παραφυλάξεις ὅπως μὴ προξενήσῃ θόρυβον...

Τὸ πρόσωπόν της δὲν ἠδύνατο νὰ μειδιάσῃ, ἀλλ' ἐφαίνετο ἡσυχώτερον.

Ἀφοῦ οὐδεμία ὑπεκφυγὴ ὑπῆρχε, τῇ ἔμνευε τι ἀκόμη ὁ θάνατος, τὸ τέλος τῶν δεινῶν της.

Οὐδὲν ἔφοβεῖτο τὸν θάνατον· τῇ ἐφαίνετο γλυκὺς κατόπιν τῶν τρομερῶν βασάνων, ἅτινα ὑπέστη.

Τὸ φιαλίδιον ἐκεῖνο καὶ στιγμὴ γενναϊότητος ἀπητοῦντο μόνον, εἶτα δὲ οὐδὲν πλέον, οὐδὲν, εἰμὴ τέλος τῶν βασάνων; Ἄλλ' ἰδέα τις τῇ ἐπῆλθε· τὸ τέλος τῶν βασάνων;

Δι' αὐτὴν ναί, πλὴν διὰ τοὺς ἄλλους;... τοὺς ἄλλους, οὔτινες ἤθελον ζῆσαι καὶ θὰ ἐμάνθανον τότε... Ὁ Ραούλ! τὰ τέκνα της, κατόπιν!

Δὲν δύναται τις λοιπὸν οὔτε νὰ φωνεθῇ ὅταν θέλῃ;

Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα πρέπει νὰ σκεφθῇ καὶ περὶ τῶν ἐπιζώντων.

Ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ ἀληθῶς ἐφοβήθη.

Πῶς! οὔτε αὐτὸς ὁ θάνατος τῇ ἔμνευε!

Ἐπρεπε νὰ ζήσῃ, νὰ ζήσῃ ἀναξίως πλησίον τοῦ Ραούλ, τὸν ὁποῖον ἠγάπα, ἠθικῶς κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως ἐκείνης, ἥτις ἤθελε τὴν ἀκολουθεῖ μέχρι τάφου!

Ἐὰν ἠδύνατό τις νὰ φονεύσῃ τὴν σκέψιν, ἀφοῦ αὕτη τὸν βασανίζει! Πλὴν δὲν ἐκλείπει παρὰ μετὰ τοῦ σώματος καὶ ἐὰν ἐφρονεύετο ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ὁμολόγῃ τὸ αἰσχὸς της.

Ἐὰν ἔχυνεν εἰς τὰς φλέβας της τὸ ἐρυθρὸν ἐκεῖνο ὑγρὸν, ὅπερ ἔρριπτε χρυσὴν ἀντανάκλασιν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας, θὰ ἔχυνε ταῦτοχρόνως δηλητηρίον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ραούλ, ἐνῶ δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποφέρει, ἐκεῖνος ὁ τόσον καλὸς, ὁ οὐδὲν ἄξιος τοιαύτης βασάνου.

Ὅθεν ὁ θάνατος ἦτο ἀδύνατος... Ἀργότερον ἴσως, ἠδύνατο νὰ παρουσιασθῇ περίστασις τις, εἰς τι ταξειδίον, εἰς τὰ λουτρά... Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ὄχι.

Πρὸς τὸ παρὸν πᾶς κίνδυνος ἀπεσοβήθη· εἶχεν ἱαθῇ. Ἡ Μαρία εἶχε δίκαιον, ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ, ἵνα μὴ ὁ Ραούλ ἀμφιβάλῃ περὶ τοῦ ἔρωτός της.

Ἐπρεπε νὰ ζήσῃ ἀκόμη, νὰ ζήσῃ ὡς

κατάδικος, ὅστις ἀναμένει τὴν ὥραν τῆς τιμωρίας του, ἥτις βραδύνει μὲν, ἀναμφιβόλως ὁμῶς θέλει φθάσῃ· ἔπρεπε νὰ ζήσῃ μετὰ τοῦ μυστικοῦ, ὅπερ τὴν ἀπέπνιγε καὶ ὅπερ ἐφοβεῖτο μὴ ἐκστομίσῃ ἐν τῇ αἰσχύνῃ της· ἔπρεπε νὰ ψευδῇται ὅταν ὠμίλει καὶ ὅταν δὲν ὠμίλει ἀκόμη!

Ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν της νὰ ἐπκναπέσῃ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἅμα δὲ τῇ κινήσει ταύτῃ καὶ ἡ ἐνέργεια, ἡ συγκρατοῦσα τὸ ἀσθενὲς σῶμά της ἐφάνη χαλαρομένη.

Δάκρυα ἐπλημύρισαν τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς σιωπηλῶς κυλιόμενα ἐπὶ τῶν ὠχρῶν καὶ καταβεβλημένων παρειῶν της.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἡ γενναϊότης της τὴν ἐγκατέλειπεν, ὁ πόθος τῆς ζωῆς ἤρξατο καταλαμβάνων αὐτήν, καὶ τοῦτου ἕνεκα ἤρξατο μεμφομένη τὰ πάντα, τὸν ἑαυτὸν της, τὸ σφάλμα της καὶ αὐτὴν τὴν ἀρετὴν της ἀκόμη.

[Ἔπεται συνέχεια.]

N. Δ.

Ὅσοι τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μετοικήσωσι κατὰ τὴν 1^{ην} Σεπτεμβρίου, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν τὴν διεύθυνσιν τῆς νέας αὐτῶν κατοικίας, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ ἀταξία καὶ βραδύτης περὶ τὴν διανομὴν τοῦ φύλλου.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἔτη Βίβλια:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχαῖς καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἥτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς..... 3,50 (3,70)
«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία 'Ιουλίου Βέρν..... δρ. 4 (4,20)
«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις I. Καρασσούσα (τόμοι 2)..... δρ. 4 (4,30)
«Ἰγνείνη», Παύλου Μαντεγάτσα, μετάφρασις «Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard..... Λεπτ. 75 [90]
«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιοι Πάνινς», μυθιστορία· βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]
«Ἰπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4,20]
«Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
«Ὁ Γονεὺς Κερδούβιος ἡ ἡ Γρανάδα ἀνακτιθεῖσα» μυθιστορία..... Δρ. 1,50 [1,70]
«Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου..... Λεπτ. 60 [70]
«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]
«Ἐλπιόνη» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... δρ. 5 (5,30)
«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ..... δρ. 5 (5,30)
«Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελβελίης», μυθιστορία Π. Ζακὸν..... δρ. 2,50 (2,70)
«Ὁ Ἰππότης Μ.ΐτος», μυθιστορία Ponson de Terrail..... δραχ. 2,50 (2,70)
«Ἡ ὀδισκία», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν..... δραχ. 3 (3,20)
«Τὸ διάμυστον Φρέαρ», μυθιστορία Pierre Sales..... δραχ. 4 (4,40.)